

بدون حمایت کمیته کارپیش نمی‌رفت

« حسین نوری رئیس فدراسیون بوکس

با وجود تمام سختی‌هایی که کرونا برای بوکس و سایر ورزش‌ها به وجود آورد، ما سعی کردیم بیشتر برنامه‌های خود را پیش ببریم. اولین فدراسیونی بودیم که اردوها را در شرایط کرونا شروع کردیم و اولین فدراسیونی بودیم که در شرایط کرونا توانستیم یک تیم خارجی را به ایران دعوت کنیم و با تیم ملی سوریه اردوی مشترک برگزار کنیم. در تمام مدتی که درگیر کرونا بودیم، تمام اردوها برگزار شد و سعی کردیم حتی یک روز را هم از دست ندهیم. در کنار تمرینات فشرده و در حال قرنطینه، حمایت‌های معنوی و مادی زیادی از این تیم داشتیم. بعد هم یک اردوی مشترک با ازبکستان برگزار کردیم که بهترین کار ممکن در سال‌های اخیر بود. در خانه بوکس و پایگاه قهرمانی ازبکستان، اردوی مشترک با آنها برگزار کردیم. بعد هم تیم راهی مسابقات قهرمانی آسیا شد و نتایج بسیار خوبی به دست آمد و همین حالا هم که برای افزایش توان روحی و روانی در اردوی کیش به سر می‌برند، در بهترین شرایط تمرینی و رفاهی قرار دارند، اما اگر حمایت کمیته ملی المپیک، وزارت ورزش و نهادهای دولتی و خصوصی نبود، اینها اتفاق نمی‌افتاد. همین امسال دریافتی ما از کمیته ملی المپیک، سی درصد بیشتر از تفاهم‌نامه‌ای بود که امضا شده بود. بیشترین کمک را از کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش دریافت کردیم. تفاهم‌نامه‌ای که بین کمیته ملی المپیک و فدراسیون بوکس امضا شد، یک میلیارد و دویست میلیون تومان به طور تقریبی بود، اما دریافتی ما از کمیته به بیش از یک و نیم میلیارد تومان رسید. با این حمایت‌ها که واقعا در گذشته وجود نداشت، توانستیم تمام برنامه‌های خود را پیش ببریم، اما متأسفانه کرونا آسیب بزرگی به بوکس زد. لغو مسابقات گزینشی به دلیل شیوع کرونا در فرانسه، باعث شد تا بهترین فرصت را برای افزایش سهمیه‌ها از دست بدهیم. میثم قشلاقی، در قهرمانی آسیا چهار بوکسور را شکست داد که هر چهار نفر در المپیک حضور دارند. قشلاقی تا یک قدمی طلای آسیا رفت اما چون فدراسیون جهانی و کمیته بین‌المللی المپیک براساس رتینگ جهانی سال‌های ۲۰۱۸ و ۲۰۱۹ تصمیم گرفتند، سهمیه دیگری به ما ندادند. اینکه مسابقات گزینشی لغو شد و قرار شد سهمیه‌ها با رتینگ تقسیم شود، آسیب بزرگی به ما زد. اگر به رقابت‌های گزینشی اعزام می‌شدیم، می‌توانستیم سهمیه‌ها را افزایش بدهیم. چهره‌هایی از بوکس ایران در رتینگ بودند که دیگر در کنار تیم ملی نبودند.

پایان حسرت؟

بوکس و رسیدن به یک مدال تاریخی

« محسن وظیفه

امید برای کسب مدال در این رشته وجود نداشت. حتی روزی که بابک مقیمی در المپیک آتلانتا به یک قدمی مدال رسید و یا در سال ۲۰۰۸ که مرتضی سپهوند در مصاف با بوکسور دومنیکن به یک قدمی مدال المپیک رسید اما باز هم ناکام ماند و به قهرمان آن بازی‌ها از دومنیکن باخت هم به اندازه‌ی امروز امید برای کسب مدال در المپیک نداشت. حتی وقتی مسابقات گزینشی در سال ۲۰۱۱ در قزاقستان برگزار شد و مشتزن‌های ایرانی توانستند با قدرت بیشترین تعداد سهمیه را نسبت به دوره‌های اخیر بگیرند و علی‌مظاهری به همراه احسان روزبهانی، به عنوان امیدهای اصلی کسب مدال تبدیل شدند هم به اندازه‌ی امروز امید برای کسب مدال در المپیک و پایان دادن به این حسرت وجود نداشت. چه اتفاقی افتاده که تا این اندازه نگاه‌ها به بوکس تغییر کرده است؟ یک برنامه‌ریزی خوب فنی و مدیریتی با همکاری علیرضا استکی و حسین نوری رخ داد که نتیجه‌ی آن درخشش

حسرتی به بزرگی تاریخ برای بوکس ایران وجود دارد. در طول تاریخ برگزاری بازی‌های المپیک و مسابقات جهانی، هنوز یک مدال به بوکس ایران نرسیده و مشخص هم نیست این حسرت بزرگ چه زمانی و به چه شکل تمام می‌شود. این حسرت تا المپیک ۲۰۱۲ لندن به نوعی دیگر برای کشتی‌فرنگی ایران هم وجود داشت که این تیم نتوانسته بود به مدال طلای المپیک برسد، اما در لندن حسرت این تیم با سه مدال طلا به پایان رسید. در شمشیربازی هم یک چنین حسرتی وجود دارد، اما شمشیربازی این بار امید زیادی دارد که در مسابقات تیمی بتواند به مدال المپیک برسد و این حسرت را تمام کند، اما برای بوکس چه اتفاقی رخ می‌دهد؟

از روزی که منوچهر مقصودی به همراه تعدادی از پیشکسوتان دیگر از جمله امیر یآوری و آقای حقیقت‌دوست به دنبال راه‌اندازی دوباره بوکس بودند، تا رسیدن به احمد ناطق نوری و حدود سی سال را با او سپری کردند، به اندازه‌ی امروز،